

Paula, împlinire târzie

Recenzie

de Prof. Aurelia Rînjea

22 noiembrie 2021

Autoarea ne invită într-o poveste încântătoare, atrăgătoare, care ne ademenește cu episoadele pasionale din viața unei femei de excepție.

În Capitolul 1, intitulat și „**Primii pași în viață**”, autoarea ne-o prezintă pe protagonista noastră, pe Paula, bună prietenă cu Catia, care își imaginau la începutul romanului cum o să fie când se vor căsători și vor fi mirese. Paula abia împlinise optsprezece ani, când l-a cunoscut pe viitorul ei soț Claudiu, un tânăr inginer stagiar constructor, într-un magazin din care dorea să cumpere un aparat de radio, chiar de ziua ei. După căsătoria civilă, locuiesc într-un apartament mobilat de părinții ei și au o fetiță. O evoluție rapidă a acțiunii și plină de surprize.

După 2 ani de la despărțirea de Claudiu, îl cunoaște pe Dinu. Încearcă cu acesta o relație, în care se căutau și unul și altul: „*Era sărutul pe care ei îl căutau prin univers, acolo unde astrele hotărăsc destine, unesc și despart, dau și iau vieți și moarte, bucurii și amărăciune, fericire și deznădejde între vis și realitate, oferite celor care erau dispuși să asculte, să învețe și să aibă curajul să joace rolul vieții așa cum a fost predestinat*”.

Pentru ea, Dinu, un vaporean, era doar un jucător cu sentimentele femeilor disperate, care, din cauza singurătății, acceptau să fie curtate fără să mai pună întrebări. El „*Era un vânzător de iubiri*”. În aceste împrejurări, Paula scrie prima poezie... „*Vânzătorul de iubiri*”. Pentru ea, „*oamenii i se păreau balauri cu multe capete*”. Dar fiecare își urmează destinul pe drumul vieții, cu tristeți și bucurii. Paula rămâne singură și încercă să termine relația cu Dinu, care nu mai mergea. Voia să-l lase liber să-și întemeieze o familie. Era mai mare, iar diferența de vârstă își spunea cuvântul.

Scrie din nou, TE CAUT: „*Te caut azi prin gândurile mele și te găsesc acolo unde tu / Nu te-ai mișcat crezând că vin din stele să-ți dau iubire cât vrei tu./ Întinde mâna, sunt aici, cu tine, ajunge doar să-mi spui că mă iubești*” (Cap. 2, **Vizita părinților Paulei**).

În Capitolul 3, **Sigură, speranțe pierdute, Ștefan**, de fapt un alt capitol al vieții ei, apare Ștefan, divorțat, tot vaporean. Se simțea și el singur. Viața nu l-a iertat, nu l-a ocolit nici pe el, cu toate problemele care sunt inerente și care fac parte din pachetul vieții. S-au iubit doi ani, după care Ștefan se căsătorește cu alta.

Paula a înțeles că „*fericirea nu e pe termen lung...nu vezi că treci semaforul pe roșu? Așteaptă, când semaforul va fi de culoare verde, fă primul pas pe trecerea de pietoni, dar cu mult curaj și încredere în tine. Când vei fi de cealaltă parte a străzii, imaginează-ți că un nou capitol al vieții tale începe acolo, atunci, și că ai lăsat în urmă amărăciunea, pune tot pe plan pozitiv!*” îi spunea o voce lăuntrică. Vocea lăuntrică era de fapt intuiția ei, cea care o ajuta să-i fie pavază și lumină.

În Capitolul 4, **Încurcături și deziluzii**, eroina noastră deja simte cum „*aceste experiențe par că dau putere, înțelepciune și curaj pentru a înfrunta aceste mici neazuri ale vieții, aproape inevitabile*”... „*după un eșec în viață nu au pierdut un război, ci doar o luptă*”.

Dinu revine. Au hotărât să nu mai fie împreună, dar destinul nu îi lăsa în pace, „*le lua puterea de a face ce vor, trebuiau să se supună doar voinței care venea de peste tot, din gând, din inimă, din suflet, din cer, de unde astrele jucau cu ei pe masa disperării umane. Îi rostogoleau ca pe niște zaruri și apoi iar îi lăsa să-și revină, și iar o luau de la capăt, continuu, să vadă cât rezistă*”. Dezamăgită, după șaptesprezece ani de singurătate, având două triste experiențe de viață nu mai crede în căsătorie și considera că: „*Cine citește un act de căsătorie și acceptă își merită soarta*” Subscriu și eu acestei gândiri!!!

În Capitolul 5, **Părinții**, Paula ne vorbește despre părinții ei, despre căsătoria lor: „*Miracolele nu au nicicând o explicație, dar apar în viața celor care au încredere și cred în ele, și ei sunt beneficiarii darului universului, acolo, în locul cel mai pur și uitat de oameni. Acolo ei au dat viață ființei umane și s-au iubit, extaziați de câte bucurii poate să ofere corpul uman și mintea*”.

Cuvintele Tatălui ei o urmărea: „*școala vieții ne formează, depinde numai de noi ce fel de școlari suntem și cât de bine învățăm. Se pare că suntem tot timpul corijenți, dar, mai ales picăm multe examene, neștiind niciodată care e subiectul*”.

Povestea mamei Paulei este impresionantă, singură cu doi copii de crescut, tristă și nefericită, tatăl recăsătorindu-se cu secretara însărcinată, astfel că aceasta se căsătorește la starea civilă cu dl. Matei.

Dar destinele au grijă să se intersecteze din nou, astfel că Giovanni vine din Italia în România ca să o cunoască aflând de ea de la nepotul ei care locuia chiar lângă Roma și cu care era prieten. Invitată de Giovanni în Italia, îl cunoaște pe Massimo. Destinul face ca Giovanni să o lase trei săptămâni la Massimo, el având plătită o vacanță în Sardegna înainte de a o cunoaște pe Paula. (Capitolul 6 **Giovanni**).

Reflecții profunde ale autoarei găsim aici: „*Cel mai trist e când o femeie acceptă o relație cu un străin, crezând că viața ei se va schimba radical. Cred că sunt și femei norocoase*”... „*Dar Paula crezu că nu a avut noroc nici de data asta. Destinul iar o chinuia și o trimitea la luptă cu necunoscutul*”. La italieni, comunicarea este ca un motor al vieții sociale, conversația este importantă, vorbesc cu mâinile, cu ochii, cu fața, când vorbesc, nu le lipsește zâmbetul și întotdeauna mențin contactul vizual. Era așa cum odată, visa cu ochii deschiși, când și-a dorit să se mărite cu un cetățean străin.

Ea și Giovanni: „Erau ca două păsări rănite, care sperau să se vindece și să zboare împreună, undeva, acolo sus, să uite sau măcar să le treacă de suferință și să se întoarcă vindecați pentru a putea să o ia de la capăt”.

Urmează o spectaculoasă revedere pentru mine, Fontana di Trevi, Palatul Poli, Piața Bazilicata, Sfântul Petru, un spectacol de arhitectură și simetrie, Colina Palatina, Povestea lui Romulus și Remus, Capela Sixtină, La Pietă, a lui Michelangelo, cu natura divină mai mult decât cea umană. Acolo a simțit că „a înțeles că dragostea vine de la Dumnezeu”... „Să batem și ni se va deschide poarta sufletului și a minții”... „Lumina care se stinge când credem că ea ar trebui să rezolve problemele noastre, fără ca noi să ne obosim să o întreținem cu credință și smerenie, forță și nădejde”. Ea și Massimo au înțeles că „viața e prea scurtă pentru a o risipi”.

Și o frumoasă și miraculoasă amintire ne este redată: „Când eram mică de tot abia născută, mama mi-a pus în leagăn busuioc, asta ca să miroso frumos, și m-a uns cu miere ca să fiu dulce” (Cap. 7).

Ea și Massimo, erau doi necunoscuți, care doreau „să vadă că, de fapt, au ceva în comun, libertatea și voința de a iubi necondiționat, atunci când soarta i-a pus față-n față și le-a dat prilejul să fie singuri, de parcă totul ar fi fost organizat”... „Privirile curate ale celor ce se iubesc sunt cum e cerul de dimineață au învățat măreția momentului, pentru că sunt singurii stăpâni ai Universului. Frământările, dorințele, visele, lacrimile, căutările sunt toate într-un cuvânt, dragoste. Înseamnă că suntem”... „Vechile iubiri sunt ca niște cărți citite, pe care le lăsăm în bibliotecă. Le redeschidem doar dacă viața nu ne mai oferă alte ocazii” (Cap 7 **Massimo**).

Ce frumos se caută unul pe celălalt în propriile gânduri! – în capitolul 8, **Paula și Massimo**, unde ne este prezentată și povestea impresionantă a lui Massimo, care fusese abandonat, apoi adoptat, își regăsește mama după 40 de ani, în același loc.

Și înțelepte și potrivite triumfă cuvintele lui Paulo Coelho: „Trebuie să căutăm iubirea acolo unde suntem, chiar dacă asta ne-ar costa ceasuri, zile, săptămâni de decepții și tristeți. Căci, în momentul în care pornim în căutarea iubirii, și ea pornește în întâmpinarea noastră și ne salvează.” Și precum **Sfârșitul unui vis**, în Capitolul 9, după trei ani, Paula pleacă în Canada cu Giovanni. Acolo au luat-o de la capăt. Ea a făcut cursuri de limbă engleză și o școală de telemarketing. Imediat găsește de lucru într-o mare companie americano-canadiană. El este bolnav, ea rămâne văduvă, pentru ca în Capitolul 10, intitulat și **Jocul destinului**, Paula conchide: „suntem doar pentru a urma calea destinului pe care nimeni nu le poate Schimba”.

Paula merge în America în vizită la nașa ei și acolo îl cunoaște pe Thomas. Ea locuia în Canada, el în America. Paula îi scrie o frumoasă poezie, intitulată „**TIE: S-aștepți, să vrei și să mai ai curajul să mai speri / Că, într-o zi, destinul-ți va asculta dorința,...** / Când mâna mea te-atinge, să știi că e minune. / Aștept o mângâiere, ca să rămâi cu mine.” Muzică de pian (oferită de Thomas ei) și poezie! Ce poate fi mai frumos!!!

Și ca o **Împlinire târzie**, în Capitolul 11, cu același titlu, într-o lume digitalizată, iată că cererea în căsătorie o primește pe Skype! Voiajul de nuntă urmează să aibă loc la Londra și la Paris.

Deveniseră amici buni, atât de suflet, cât și de minte, adevărind aforismul „*dragostea adevărată e bazată pe prietenie adevărată*” . Lupta lor au considerat-o o datorie, dar victoria sau înfrângerea sunt în mâna Celui de Sus!

Ca o împlinire a destinului, Atotputernicul îi pune în față bărbatul pe care l-a visat întotdeauna și împlinirea pasiunii ei de a scrie romane de dragoste.

Frumoasă recunoștință și final de roman: „ MULȚUMESC DOAMNE, CĂ MI L-AI DAT PE THOMAS! MULȚUMESC, DOAMNE, CĂ MI-AI DAT TALENTUL DE A SCRIE!”

Da, scrisul este o binecuvântare, o terapie, un panaceu în fața singurătății! Un mod elevat de ați reda gândurile și trăirile.

O carte exemplar construită, cu capitole bine definite, care te fac să urmărești acțiunea, fără să te rătăcești și astfel poți și tu să trăiești, să gândești, alături de personajele romanului.

Autoarea ne vorbește despre lumea interioară a personajelor sale și ne invită să privim lumea prin ochii lor. Personajele sunt generoase, luptă până la capăt, noi putând fi unul dintre ele, în diferite etape ale vieții, fapt ce întregește contextul artistic al cărții. Autoarea folosește instrumente cognitive, imaginative și reproductiv, în spațiile largi ale senzitivității, analiza percepțiilor făcându-se concomitent cu derularea acțiunii.

Palieretele comuniunii între personaje, cu Dumnezeu sau cu sinele propriu, se face natural, în felurite alchimii gândite de autoare.

Aceasta ne prezintă umanul într-o viziune modernă și face din roman un spectacol inedit, un dans al dragostei, al speranței, al necuprinsului și toate acestea oferă dimensiunea imaginarului său artistic. A imagina și a concepe, echivalează cu încercarea de a integra propria gândire în gândirea celorlalți, cu diferențe dintre personalitățile personajelor care sunt uneori uriașe, fapt ce duce la apariția unor noi stări, care solicită întreaga ființă, cititorul, lucru benefic în această lume a contrastelor.

Ceea ce e cu adevărat remarcabil în scrierile sale, este împletirea armonioasă a realului cu imaginarul, dimensiunea spirituală făcându-și loc în lumea materială a realității înconjurătoare.

Se poate constata de asemenea că autoarea este o mare iubitoare de cultură, oferindu-ne de fiecare dată adevărate revelații, incursiuni în paradisul artelor.

Identități ale aceluiași personaj sau poate a autoarei însăși, pus în situații diferite, te pune pe gânduri și te face tu însuși să pășești în mijlocul acțiunii și să te recunoști în universul acestui roman, în care esența vieții este iubirea și bunătatea, iar iubirea schimbă până și anotimpurile vieții.

Apariția cărții este un eveniment literar de cea mai înaltă factură, care trebuie luat în seamă și considerat ca atare, pentru cei care gustă literatura de calitate și îndeosebi pentru cei care intrinsec doresc modelarea sufletului uman.

Într-o empatie cu autoarea, cartea mi-a întărit în convingerea că viața, îți dă șansa să te descoperi să fii tu însuși într-o sublimă pace cu tine cu lumea și cu cerul. Mulțumim autoarei MARA

POPESCU-VASILCA, pentru incursiunea în universul atât de tainic al lumii lăuntrice a personajelor sale și o așteptăm și în viitor cu noi subiecte la fel de captivante!

Prof. Aurelia Rînjea